

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 254. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm13619/facsimile.pdf (tilgået 22. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

men allerede af Heligheden maatte Man slutte, at Disse alle i Jordens haende demagtiget sig Mellem-Landet, den høje Armeniske Højslette, der med Sæden og Roden har uoversigeligge Mure i de Lauriske Hjerger, men skrænter ned til Persien og til Anatolien, saa den baade fra Osten og Vesten er tilgjængelig.

Nu, da Krusus var paa Svdsfær af sin Lykke, fik han et Besøg af Athenens vise Lov-Giver Solon, hvem han lod indføre i sit Stat-Kammer og vise al sin Heltighed, og spurgte derpaa, under smigrende Lov-Taler, den Vidberøste, hvem der var det lykkeligste Menneske, han kendte? Athenienseren Teletus, sagde Solon, thi han levede i Statens bedste Dage, havde adle og riiklige Sønner, saae Børnsdøden af dem alle, og faldt seicrende i et Slag for sit Fædreland. Men saa næst efter ham da, sagde Krusus, halv dødt, og ventede dog nu at høre sit eget Navn, men da Solon dristigden nævnde to Argivere, da forgik Telemosbiheden ham, saa han sagde reent ud: Givst fra Athenen! sætter du da min Lykke saa lavt, at den ei engang kan maale sig med Bergens-Mands? Solon undskyldte sig vel med, at Høiherd, efter Erfaringens Vidnesord, havde særlig Gubernes Misundelse, og at i denne foranderlige Vredens Ingen bør pris ses lykkelig, for han ligger i sin Grav; men dermed forsonede han dog ingentunde Krusus, som toerimod afledigede ham kort og foldt, og sendes, det var kun maadrig beflist med hans Wiisdom, der intet Dig havde for det Nærværende, men taalbe immer paa at see til Enden *).

Dog, de fortsættende Guder vilde, som det synes, ei længer taale, at Krusus stude drømme sig det lykkeligste Menneske, thi kort efter Solens Afreise saae han i Drømme, hvordan Ulykken som et Kasse-Spud hængde over hans Sønns Hoved. Kun forgiæves stræbde han ogsaa at undvige Skæbnen, ved at

*) Herod. I. 20—30.

